

Joc brut

El judici pel que es considera la primera acció del GAL: el segrest del ciutadà francès Segundo Marey, ha entrat a la recta final. Les parts (fiscal, advocat de l'estat, acusador particular, representants de l'acció popular i defensors...) faran les seves conclusions i en pocs dies el sumari estarà llest per al veredict dels jutges de la Sala Segona del Tribunal Suprem. El cronòmetre ja ha començat el compte enrere.

Pero fins ara el judici no ha servit per aclarir gaires coses que ja no fossin prou sabudes d'abans. Els fets són clars: Segundo Marey fou segrestat de casa seva a Hendaia per pistolers pagats per la policia espanyola, portat clandestinament a una cabana de Colindres on el van tenir deu dies mentre la cúpula del Ministeri d'Interior rumiava si el mataven i l'enterraven amb calç viva o no, i els responsables de la bretolada també. Amb alguna excepció important, la majoria seuen a la banqueta dels acusats. No obstant això, d'acord amb el que hem pogut veure, a la sala i fora, allò que més pot caracteritzar aquesta vista són les mentides d'uns i altres.

Les mentides dels policies corrents que van mantenir presoner (encaputxat i amb pijama) Segundo Marey i que van dir que l'havien tractat a meravella. Les dels seus caps jeràrquics, que, després de reconèixer que l'havien segrestat per error —en realitat empaitaven un militant d'ETA anomenat Mikel Lujua, considerat de tercera fila—, van insinuar que, de totes maneres, el pobre jubilat de Marey podia estar vinculat a l'organització armada a través de la cooperativa Sokoa, callant, naturalment, que en aquest lloc només hi posava els peus per vendre material d'oficina, que és a allò que es dedicava. Les mentides de Ricardo García Damborenea, obsedit a empastifar Felipe González d'una manera o altra, pero callant que ell era partidari aferrissat de finalitzar el segrest de forma expeditiva i sanguinària, com han explicat uns altres agents que van viure tot el que va passar de prop. De l'ex-ministre José Barrionuevo, que diu que ell no

va ordenar l'operació. De l'ex-secretari d'estat, Rafael Vera, que assegura que ell tampoc no la va pagar, com han declarat uns altres. Del vice-president del govern, Francisco Alvarez-Cascos, que diu que no va prometre res a Amedo i Domínguez, però que sabia tot com anava. De l'ex-president del govern, Felipe González, que no sabia res, ni s'imaginava res, ni llegia res, ni res de res. Un beneït, pobret, voltat de ministres i secretaris d'estat dedicats a conspirar a la seva esquena amb les milionades del fons reservat de l'estat, que per a això és.

A la sala de vistes ningú no diu la veritat. "El que passa en el judici del GAL és escandalós", assegura un important advocat penalista que ha seguit les sessions sense perdre'n ni una. I tothom tracta d'embolicar la troca políticament per desviar l'atenció dels fets criminals *stricto sensu*. Els advocats defensors busquen desesperadament la nul·litat de les actuacions i els seus representats al·leguen tot de conspiracions antisocialistes per fugir d'estudi. Són jutjats per la guerra bruta que van dur a terme i no paren de practicar el joc brut amb les seves declaracions. Tots plegats són una colla d'impresentables".

I per a acabar-ho d'arreglar, la setmana passada també va haver-hi un penós acarament

entre acusadors i defensors a costa del testimoni dels perits proposats per la defensa de Segundo Marey, dos economistes experts en assegurances i auditories de comptes, que van estimar que aquest tenia dret a una indemnització de trenta-nou milions de pessetes pels perjudicis derivats del segrest. L'advocat de l'estat, Ricardo Minarro, va aixecar el crit al cel de seguit i va discrepar de la idea de declarar l'estat responsable civil subsidiari. A Segundo Marey, que el pagui sa tia. Manuel Murillo, defensor de Francisco Alvarez, ex-cap superior de policia de Bilbao, per arrodonir-ho va arribar a dir que Marey havia incrementat els seus ingressos durant els anys posteriors al seu segrest. Com si tota la desgràcia que li va tocar de viure i que l'ha deixat marcat per sempre més encara l'hagués beneficiat. Quines penques!

XAVIER VINADER

"A la sala de vistes ningú no diu la veritat. I tothom tracta d'embolicar la troca per desviar l'atenció. Són jutjats per la guerra bruta i no paren de practicar el joc brut amb les seves declaracions."